

Τὸ κάτωθι εἰδύλλιον μετεφράσθη πρὸ εικοσιπενταετίας μετὰ τινῶν ἄλλων, ἐδόθη δὲ τὸ πρῶτον νῦν ὑπό τοῦ μεταφραστοῦ εὐ-
 μενῶς εἰς τὴν «Ἑστία» πρὸς δημοσίευσιν, ἵνα δεῖχθῆ ὅτι ἔκτοτε
 ἐπιτυχεῖς ἐγένοντο πρᾶσπάθειαι ὑπὲρ τῆς δημόδους γλώσσης.

Σ τ. Δ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ο Β Ο Σ Κ Ο Σ

Νῦν τὴν φιλήσω θέλησα μὴ μέρα τὴν Εὐνεία
 Μὰ κείνη περιπαίζοντας καὶ βρίζοντας μοῦ λέγει:
 «Ὅξ' ἀπ' ἐδῶ, βρωμοδοσκέ, ποῦ θες νὰ με φιλήσης.
 » Δὲν εἶμαι γ' ὡ χωριάτικα φιλιὰ συνειθισμένη,
 » Μόνε νὰ γλύφω ἔμαθα τ' ἄρροντικά τὰ χεῖλια.
 » Μήτε στὸν ὕπνο σου ποτὲ τὸ στόμα μου νὰ γγίξῃς.
 » Οὐφ, πῶς κυττάζει! πῶς μιλεῖ! τί ἄγρια χωρατεύει!
 » Πῶς μοῦ φωνάζει τρωφερά, καὶ πῶς με συντυχαίνει!
 » Γιὰ διὲ τί χαίτη, τί μαλλιά, τί μαλακά γενάκια!
 » Λιγὰ εἴθως τὸ χεῖλι σου λὲς κ' εἶν' ἄρρωστημένο
 » Κι' ἔχεις τὰ χέρια μελανὰ, καὶ μοῦ βρωμᾷς, βοσκέ μου.
 » Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, βρωδοδοσκέ, μὴ με γεμίσης λέρεις».

Αὐτὰ σὰν εἶπε, τρεῖς φορές στὸν κόρφο τότε φτύνει,
 κι' ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή μ' ἐκύτταξ' ἡ μαριόλα,
 κ' ἔστράβωνε τὰ χεῖλη τῆς, κι' ὄλο λαζὰ μ' ἐθώρει·
 κι' ἐλύγιζε, καμάρωνε στὴν τόση ἐμορφιά τῆς.
 κι' ἐγέλασε περήφανα καὶ με περιγελοῦσε.

Τὸ αἶμά μου τότε ἄρχεψε στὲς φλέβες μου νὰ βράζῃ,
 κι' ἀπὸ τῆ λύπη κόκκινος ἐγίνηκα σὰ βόδο,
 μὰ τότε κείνη μ' ἐφυγε καὶ μ' ἄφησε μονάχον
 νὰ καίωνται τὰ στήθια μου πῶς τέτοια ξεπλυμένη
 ἐπεριγέλασεν ἐμὲ χαριτωμένο ἀγόρι!

Καλὸς δὲν εἶμαι; πέτε μου, βοσκοί μου, τὴν ἀλήθεια·
 ἢ μήνα ἔξαφνον μ' ἄλλαξε καμμιά κακὴ νεράϊδα;
 γιατί ἀνθίζαν ἄλλοτες ἀπάνου μου τὰ κάλλη
 καθὼς ἀνθίζει κι' ὁ κισσὸς εἰς τοῦ δενδροῦ τὴ ρίζα,
 κι' ἐσκέπαζεν ἡ ἐμορφιά τὰ βόδομάγουλά μου,
 κι' ἐγύνονταν σὰν σέλινα ἢ τρίχες στὰ μηνίγγια,
 κι' ἀπάνου ἀπὸ τὰ φρύδια μου τὰ μαῦρα λαμποκόπα
 τὸ μέτωπό μου τὸ λευκό· κι' ἀστράφτανε δύο μάτια
 πλεῖο κι' ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀθηναῆς τῆς γαλιανοματούσας·
 κ' εἶχα τὸ στόμα δροσερὸ ὡσὰν τὸ γλωροτύρι,
 καὶ ἡ φωνή μου ἔρρεγεν ἀπὸ τὰ δύο μου χεῖλη
 ἀπὸ τὸ μέλι πλεῖο γλυκεῖα ποῦ στάζει ὄχ τὴν κερύθρα.

Μ' ἄν θες, καὶ τὴ φλογέρα μου γλυκὰ κι' αὐτὴ λαλῶ τὴν,
 καὶ τὴ σφυρίστρα, τὸν αὐλό, ὅλα γλυκὰ τὰ παίζω,
 κι' ὅλες με λέγουν ἐμορφον εἰς τὰ βουνὰ ἢ κοπέλες,
 κι' ὅλες ἐκείνες με φιλοῦν, μόνον αὐτὴ δὲ θέλει,
 κι' ὅτι πῶς εἶμαι δὴ βοσκὸς περνᾷ καὶ δὲ μ' ἀκούει.

Μὰ δὲ γνωρίζ' ἡ παλαβὴ πῶς ὡς κ' ἡ Ἀφροδίτη,
 τρελλάθηκε κι' ἀγάπησεν ἕναν καλὸ τσοπάνη,
 κι' ἔτρεχε μόνη στὰ βουνὰ νὰ βόσκη τὰ κοπάδια;

Δὲν ξέρει πῶς ἐφίλησε τὸν Ἄδωνι στὸν κάμπο,
 καὶ πῶς στὰ δάση ἔτρεχε τὸν Ἄδωνι νὰ κλαίῃ;

Κι' αὐτὸς ὁ Ἐνδυμίωνας βοσκὸς κι' αὐτὸς δὲν ἦτο;
 Μὰ ὡς τόσο καὶ βρωδοδοσκὸ γλυκὰ τὸν ἐφιλοῦσε,
 κι' ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο κατέβαιν' ἡ Σελήνη,
 μαζὶ τοῦ γὰ νὰ κοιμηθῆ στῆς Λάτμου μες στὰ δάση,
 Καὶ σὺ δὲν κλαῖς γιὰ νὰ βοσκῶ, κακόμοιή μου Ῥέα;
 Καὶ σὺ Κρονίδη, τάχατες γιὰ νὰ βοσκῶ παιδάκι,
 δὲν πέταξες σὰν ἀέτος με μακροὺς φτεροῦγες;

Μὰ ἡ Εὐνεία νὰ φιλή μόνη βοσκὸ δὲ θέλει!
 Αὐτὴ κι' ὄχ τὴ Κυβέλη μας κι' ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη,
 κι' ὄχ τὴ Σελήνη ἐλόγιασε καλλίτερη πῶς εἶναι!

Νὰ δώσῃ ὁ θεὸς προακαλῶ, καινούργια μου Ἀφροδίτη,
 ἀπάνου μήτε στὰ βουνὰ, μήτε στὴ γῶρα μέσα
 νὰ μὴ μπορέσης πουθενὰ τὸν Ἄρη νὰ φιλήσης,
 παρ' ἐρημη καὶ μοναχὴ τὲς νύχτες νὰ κοιμᾷσαι.

Γ. Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον θὰ ἐκδοθῆ τὴν προσεχῆ ἑβδο-
 μάδα ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας βιβλίον περιέργον
 περιέχον πλουσίαν συλλογὴν παικίλων διασκεδαστικῶν
 παιγνίων πρὸς τέρψιν τῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὰς χειμερινὰς
 ἐσπερίδας. Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου ἀπεσπάσαμεν τὰ ἐπό-
 μενα δύο παίγνια.

ΤΟ ΟΜΙΛΟΥΝ ΛΕΜΟΝΙ

Παρουσιάζεις εἰς τὴν ὁμήγυριν ἐν λεμονί, διὰ
 μέσου τοῦ ὁποίου, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον,
 περνᾷς μίαν ταινίαν ἢ ἐν κορδόνι. Πατεῖς διὰ τοῦ
 ποδὸς τὴν κάτω ἄκρον
 τῆς ταινίας, ἐνῶ κρατεῖς
 διὰ τῆς ἀριστερᾶς χει-
 ρὸς τὴν ἀνωτέραν ἄκρον.
 (*Ἰδ. σχ. 1).

Μὲ τὴν δεξιᾶν χεῖρα
 κρατεῖς τὸ λεμόνι εἰς τὸ
 ἀνώτατον μέρος τῆς ται-
 νίας.

Τούτων γενομένων, ἀ-
 ναγγέλλεις ὅτι διὰ τῆς
 μαγικῆς δυνάμεως τῶν
 ὁποίων κατέχεις, δύνα-
 σαι νὰ κάμῃς τὸ λεμόνι
 νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ ὁμι-
 λῆ, καὶ ὅτι ἀμέσως θὰ
 δώσης ἀπόδειξιν τούτου.

Καὶ ἐν ἀρχῇ ἀπευθύ-
 νεις εἰς τὸ λεμόνι τὴν
 ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Πῶς θὰ μὰς δεί-
 χνης ὅτι θέλεις νὰ εἰπῆς
 ναί;

Τὸ λεμόνι καταβαί-
 νει καὶ σταματᾷ εἰς τὸ
 μέσον τῆς ταινίας.

Λαμβάνεις τὸ λεμόνι
 διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ
 ἀναυθιάζεις πάλιν εἰς τὸ
 ἀνώτατον ἄκρον τῆς ταινίας. Ἐκεῖ τὸ ἀφίεις τὸ
 λεμόνι μένει κρατούμενον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὸ ἐρωτᾷς πάλιν:

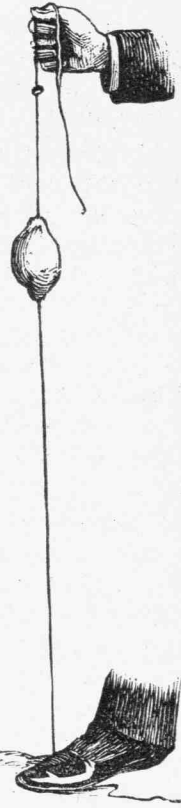
— Πῶς θὰ μὰς δείχνης ὅτι θέλεις νὰ εἰπῆς ὄχι;
 Τὸ λεμόνι ὀλισθαίνει γοργῶς ἐπὶ τῆς ταινίας καὶ
 καταπίπτει ἕως κάτω.

Τώρα στρέφεις πρὸς τὴν ὁμήγυριν καὶ ζητεῖς
 παρ' ἑνὸς νὰ σοῦ εἰπῆ ἕνα μικρὸν ἀριθμὸν, λ. χ.
 κατώτερον τοῦ 5. Ζητεῖς δὲ καὶ παρ' ἑνὸς ἄλλου νὰ
 σοῦ εἰπῆ ἄλλον ἀριθμὸν.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἕνας εἶπε τὸν ἀριθμὸν 2
 καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἀριθμὸν 5.

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷς τώρα θὰ διατάξω τὸ
 λεμόνι νὰ κάμῃ τὴν πρόσθεσιν τῶν δύο αὐτῶν
 ἀριθμῶν.

Λαμβάνεις τὸ λεμόνι καὶ τὸ ἀναυθιάζεις πάλιν

Σχ. 1.